

๒๕

สละทุกสิ่ง
เพื่อรักษาธรรม

พึงสละทรัพย์ เพื่อรักษาอวัยวะ
พึงสละอวัยวะ เพื่อรักษาชีวิต
เมื่อถึงเห็นประโยชน์สูงสุด
พึงสละทั้งอวัยวะ และชีวิต เพื่อรักษาธรรมไว้

สละทุกสิ่งเพื่อรักษาธรรม

๒๑๕

เวลาแห่งการประพาศิธรรม เป็นเวลาที่มีคุณค่าอย่างยิ่งต่อตัวของเรา และต่อโลก การสร้างสันติสุขให้เกิดขึ้นแก่โลกนั้น ไม่ใช่เรื่องเพ้อฝัน เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เพราะธรรมกาย มีอยู่แล้วในตัวของมนุษย์ทุกคนในโลก ไม่ว่าจะเป็นชาติไหน ศาสนาไหน หรือเผ่าพันธุ์ใดก็ตาม ขึ้นชื่อว่าเป็นมนุษย์ ทุกคนสามารถเข้าถึงธรรมกายได้ทั้งนั้น ด้วยการฝึกใจให้หยุดนิ่ง ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เมื่อเข้าถึงธรรมกายแล้ว ความสุข ความบริสุทธิ์ ความเบิกบาน ที่เกิดขึ้นจากการเข้าถึงธรรมกาย จะแผ่ขยายออกไป กลั่นบรรยากาศ และทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัว ให้สะอาด บริสุทธิ์ขึ้นไปเรื่อยๆ จนกระทั่งแผ่คลุมไปทั่วโลก และในไม่ช้า โลกก็จะเข้าถึงสันติสุขอันไพบูรณ์

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนให้ชาวพุทธเข้าถึงธรรม ท่านยอมสละได้แม้กระทั่งชีวิตเพื่อรักษาธรรมไว้ ในการเสียสละบางสิ่งบางอย่าง เพื่อให้เข้าถึงสิ่งที่มีคุณค่ามากกว่า ท่านได้เรียงลำดับความสำคัญ ดังนี้

“จเซ ธนํ อังควรสุส เหตุ
องคํ จเซ ชีวิตํ รกฺขมาโน
องคํ ธนํ ชีวิตถจาปิ สพฺพํ
จเซ นโร ธมฺมมนุสฺสรนฺโต

สละทุกสิ่งเพื่อรักษาธรรม

๒๒๐

**พึงสละทรัพย์ เพื่อรักษาอวัยวะ พึงสละอวัยวะเพื่อ
รักษาชีวิต**

**เมื่อเล็งเห็นประโยชน์สูงสุด พึงสละทั้งอวัยวะ และชีวิต
เพื่อรักษาธรรมไว้”**

พระบรมศาสดาของเรา ทรงเป็นแบบอย่างที่ดีงามในการ
เสียสละ ในสมัยที่พระองค์ลี้ภัยสมภารมียังเป็นพระโพธิสัตว์อยู่นั้น
บางชาติทรงยอมสละแม้กระทั่งชีวิต เพื่อแลกกับคำว่า “เทว-
ธรรม” คืออยากรู้ว่า ธรรมอะไรที่ทำให้เป็นเทวดา ถึงกับยอม
สละชีวิตให้ยกษัตริย์ ฉะนั้น พระองค์จึงเป็นยอดนักสร้างบารมี
ผู้เสียสละที่ยิ่งใหญ่

พระองค์ทรงบริจาคลูกนัยน์ตาเป็นทาน มากกว่าดวงดาว
บนท้องฟ้า ทรงตัดศีรษะให้เป็นทาน มากกว่าผลมะพร้าวใน
ชมพูทวีป ทรงสละเลือดเป็นทานมากกว่าน้ำในท้องพระ-
มหาสมุทรทั้งสี่ และทรงสละเนื้อเป็นทาน มากกว่าผืนแผ่นดินนี้
ซึ่งเป็นสิ่งที่ใครๆ ยากจะทำได้ เพราะน้ำใจของพระโพธิสัตว์นั้น
ยิ่งใหญ่ จะยอมสละได้ทุกอย่าง เพื่อการบรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณ

พระองค์ได้ทรงสอนเกี่ยวกับเรื่องการเสียสละว่า ใน
คราวที่จำเป็นจะต้องสละบางสิ่งไปเพื่อรักษาบางสิ่งไว้ ให้เรียง
ลำดับการเสียสละดังนี้ คือ ให้สละทรัพย์ เพื่อรักษาอวัยวะ

สละทุกสิ่งเพื่อรักษาธรรม

๒๒๑

เพราะทรัพย์เงินทองเป็นของนอกกาย หמדไปแล้วเรายังหาใหม่ได้ ให้สละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต เพราะชีวิตเป็นสิ่งสำคัญ ชีวิตมีค่าต่อการสร้างบารมี แม้ต้องสูญเสียอวัยวะบางส่วนไป ก็ให้รักษาชีวิตไว้ เพื่อการสร้างบารมี

เมื่อเห็นคุณประโยชน์อันยิ่งใหญ่ในการบรรลุธรรม ก็ทรงให้สละทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อรักษาธรรมไว้ แม้ชีวิตจะสูญสิ้น แต่ธรรมะไม่สิ้นสูญ ให้เอาชีวิตเป็นเดิมพัน เพื่อแลกกับธรรมะ แม้เนื้อเลือดจะแห้งเหือดหายไป เหลือแต่หนัง เอ็น กระดูกก็ตาม ถ้ายังไม่ได้บรรลุธรรมก็ยอมตายกันเลย

ในสมัยก่อน พุทธศาสนิกชนเป็นผู้ใดในการพึงธรรมกันมาก เขาพึงธรรมตลอดทั้งคืน บางท่านถึงกับยอมสละทุกสิ่งทุกอย่าง แม้ใครจะเข้าบ้าน มาขโมยทรัพย์สมบัติก็ไม่สะทกสะท้าน ไม่ยอมให้เสียโอกาสในการพึงธรรม เพราะเห็นว่า อริยทรัพย์นั้นประเสริฐกว่าโลกียทรัพย์

เรื่องมีอยู่ว่า *อุบาลิกาท่านหนึ่ง อยากพึงธรรมจากพระลูกชาย คือ พระโสณกุฎิกัณณะ เพราะได้ยินว่าพระลูกชายเคยแสดงธรรมเฉพาะพระพักตร์พระบรมศาสดา พระพุทธองค์ทรงอนุโมทนา แม้แต่เทวดาก็ยังมาอนุโมทนาด้วย เมื่อนาง

*มก. มารดาของพระโสณะ เล่ม ๔๓ หน้า ๓๖๓

สละทุกสิ่งเพื่อรักษาธรรม

๒๒๒

ได้ยินข่าวว่า พระลูกชายมาแสดงธรรมที่วัดใกล้บ้าน ค็นนั้นจึงตั้งใจจะไปฟังธรรมให้ได้ ครั้นถึงเวลา นางได้พาบริวารทั้งหมดไปฟังธรรมที่วัด เหลือแค่หญิงรับใช้อยู่เฝ้าบ้านเพียงคนเดียว

บ้านของอุบาสิกานั้น ล้อมด้วยกำแพง ๗ ชั้น มีซุ้มประตู ๗ ซุ้ม และยังมีเสียงสนับดูไว้ทุกๆ ประตูอีกด้วย เมื่อพวกโจรสืบรู้ว่าอุบาสิกากับบริวารไปวัดฟังธรรม จึงพากันขุดอุโมงค์เข้าไปในบ้านของนาง โดยหัวหน้าโจรไปดักรออยู่หน้าประตูวัด ตั้งใจว่าถ้าอุบาสิกานั้นรู้ว่า พวกโจรบุกเข้าไปในบ้านนาง นางจะต้องรีบกลับบ้าน หัวหน้าโจรก็จะดักรอหน้าประตูวัดนั่นเอง

เมื่อพวกโจรเข้าบ้านได้แล้ว ก็เปิดประตูห้องเก็บสมบัติ ขนแก้วแหวนเงินทองกันใหญ่ สาวใช้เห็นพวกโจรเข้ามา จึงรีบไปบอกอุบาสิกา ซึ่งกำลังนั่งฟังธรรมจากพระลูกชายอยู่ที่วัด แทนที่นางจะรีบกลับบ้าน กลับบอกว่า “ใครจะขนเอาอะไรก็เอาไปเถิด ฉันทจะฟังธรรม เจ้าอย่ามาทำให้ฉันทเสียอารมณ์ในการฟังธรรมเลย”

ครั้นพวกโจรขนสมบัติจากห้องหนึ่งแล้ว ก็เปิดห้องเก็บสมบัติอีกห้องหนึ่งสาวใช้รีบกลับมาบอกอุบาสิกาอีกเป็นครั้งที่สอง อุบาสิกาก็ยังพูดเหมือนเดิม ไล่สาวใช้กลับบ้านไป ไม่ใส่ใจกับเงินทองเหล่านั้น ยังนั่งฟังธรรมเฉย เหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

สละทุกสิ่งเพื่อรักษาธรรม

๒๒๓

จนพวกโจรขนเงินทองของมีค่าออกจากบ้านไปจนหมด สาวใช้
ทนไม่ไหว รีบไปแจ้งนายอีก อุบาสิกาก็เกิดความรำคาญ จึงดูไปว่า
“เจ้ามารบกวนฉันหลายครั้งแล้ว ทำให้ฉันพึงธรรมไม่ต่อเนื่อง
โจรจะชนะอะไรไป ก็ให้เอาไปตามชอบใจเถิด ฉันจะพึงธรรม”

ฝ่ายหัวหน้าโจรซึ่งแอบฟังอุบาสิกาอยู่ เกิดความเลื่อมใส
อย่างท่วมท้นในความเด็ดเดี่ยวมีใจแน่วแน่ในการพึงธรรมของนาง
จึงคิดว่า “ถ้าหากพวกเราเอาทรัพย์สินของอุบาสิกาผู้มีคุณธรรม
สูงเช่นนี้ไป สายฟ้าคงจะฟาดลงกลางกระหม่อมของเราแน่”
หัวหน้าโจรรีบกลับไปสั่งลูกน้อง ให้ชนสมบัติเข้าไปเก็บไว้ในบ้าน
ดังเดิม

พวกลูกน้องโจรต่างงงไปตามๆ กัน แต่เชื่อในคำสั่งหัวหน้า
จึงพากันชนสมบัติกลับเข้าไปเก็บ จากนั้นพวกโจรทั้งหมดพากัน
ไปพึงธรรมที่วัด เพื่อว่าอุบาสิกาพึงธรรมอะไรอยู่ ทำไมนางจึง
สละได้แม้กระทั่งสมบัติ

เมื่อไปถึงวัด พวกโจรต่างตั้งใจนั่งพึงธรรมตลอดคืน
จนกระทั่งเลื่อมใสในพระรัตนตรัย ขณะฟ้าสว่าง มหาโจรทั้งหมด
ได้เข้าถึงไตรสรณคมน์ ขอบวชเป็นพระภิกษุในเช้าวันนั้นทันที
และภายหลังได้บรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์กันทั้งหมด ส่วน
มหาอุบาสิกาก็ได้บรรลุนิพพานเป็นพระโสดาบัน

สละทุกสิ่งเพื่อรักษาธรรม

๒๒๔

จะเห็นได้ว่า ถ้ารักษาระยะจริงๆ แม้จะสูญเสียทรัพย์สมบัติไปเท่าไรก็ยอมแลกได้ โดยไม่คำนึงถึงอุปสรรคใดๆ นี่หากมหาอุบาสิกาท่านนี้ เลิกฟังธรรมแล้วกลับบ้าน นอกจากจะไม่ได้บรรลุดุธรรมแล้ว ยังต้องถูกโจรฆ่าอีก ไม่ได้ทั้งโลกียทรัพย์ และอริยทรัพย์ แต่เพราะใจปักแน่นในการฟังธรรมอันประเสริฐ ไม่ยอมให้มหาโจรที่มาปล้นบ้านเป็นอุปสรรคในการฟังธรรม นางยอมที่จะสละทรัพย์ภายนอกเพื่อให้ได้มาซึ่งอริยทรัพย์ภายใน ทำให้โจรเกิดจิตเลื่อมใส หันมาประพฤติปฏิบัติธรรมตามนาง จนได้บรรลุดุธรรมกันทั้งหมด ธรรมะย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรมเสมอ

เพราะฉะนั้น การให้โอกาสที่สำคัญแก่ตัวเราเอง ในการทำสิ่งที่ดีที่สุดนั้น เราจะรอคอยความพร้อมทุกอย่างไม่ได้ เพราะความพร้อมต่างๆ ในโลกนี้ยังไม่มี มีแต่เราต้องสร้างความพร้อมขึ้นมา เราเป็นนักสร้างบารมี ต้องพร้อมเสมอต่อการทำความดี เพราะเราเกิดมาเพื่อสร้างความเป็นดีเท่านั้น การทำมาหากิน เราทำไปเพื่อมีทรัพย์ไว้หล่อเลี้ยงชีวิต และครอบครัว แต่เป้าหมายหลักของการเกิดมาเป็นมนุษย์ คือ การสร้างบุญบารมีเพื่อขจัดอาสวกิเลสให้หมดสิ้นไป โดยเฉพาะการทำใจหยุดใจนิ่ง เพื่อให้เข้าถึงความสุขภายใน ถือเป็นเรื่องสำคัญ

สละทุกสิ่งเพื่อรักษาศรัทธา

๒๒๕

ให้สละความวิตกกังวลต่างๆ ออกไปจากใจให้หมด ให้มี
แต่ดวงธรรมที่สว่างไสวอยู่กลางกาย มีพระธรรมกายใสแจ่มอยู่
ภายใน แล้วเราจะได้เข้าถึงที่พึ่งที่ระลึกอันแท้จริง ได้เข้าถึง
สรวงอันประเสริฐ ได้อริยทรัพย์ที่จะคอยช่วยเหลือเราได้ตลอด
เวลา ในยามที่เรามีทุกข์ ท่านจะช่วยให้พ้นจากทุกข์ เมื่อมีสุขแล้ว
ก็จะเพิ่มเติมความสุขยิ่งขึ้นไป จนกระทั่งเป็นบรมสุข เพราะฉะนั้น
ตอนนี้ให้สละทุกเรื่องออกจากใจไปก่อน ทำใจหยุดใจนิ่งให้ดี
หยุดนิ่งเบาๆ สบายๆ อย่างมีความสุขกันทุกๆ คน

